

МЕЖДУНАРОДНА СРЕЦА НА ПИСАТЕЛИТЕ

ДЕЙСТВЕНО СРОДЯВАНЕ МЕЖДУ КУЛТУРИТЕ

Разказваме за двама от участниците в срещата: Панос ПЕОНИДИС и Ели ПЕОНИДУ

Младежката осанка и още по-младият дух на Панос Пеонидис в никакъв случай не могат да ни подсетят, че той вече е прехвърлил петото десетилетие на своя живот. И ако ги е съхранил, това не е резултат на самоконсервиране, а на активно участие в бурния политически и културен живот не само на своята родина, но и на целия наш размирен континент. Роден е през 1925 година, учил в Кипър и в Англия. Гръцката гражданска война го заварва в Лондон. И Панос, като истински патриот, пренебрегва перспективите на блестящото бъдеще, за да участва в борбата. В 1948 г. той е в София, за да включи перото си в каузата на прогресивна Гърция. Разгромът на левицата го принуждава да остане в България повече от 10 години, чак до обявяването на независимостта на Кипър. Тук узрява бойният журналист, бележит, талантливият критик и изкуствовед, тук е написана и първата му книга — сборникът разкази „Комедария“, която го утвърждава в литературния живот. А в същото време работи активно в Радио София, публикува в нашния и гръцкия емигрантски печат, за да се завърне в родината си като зрял общественик и културен деятел.

Вече 17 години неговото име е тясно свързано с културната политика и организационния живот на най-авторитетната партия на Кипър — АКЕЛ, с нейния орган „Нова епоха“, с цялостното духовно развитие на острова и неговите политически борби. Не случайно от дълги години е член на

Централния комитет на партията, завеждащ културния отдел, а в последно време — секретар на областния комитет в Лимасол. И наред с това — активен деец на световното движение за мир, член на Световния комитет за мира, развиващ широка дейност както в родината си, така и по целия „стар континент“.

В духа на най-добрите традиции на балканските народи Панос Пеонидис е от онези личности, при които граждани и писател, мечът и перото представляват неразривно цяло. Затова нито за миг той не изоставя своята изключителна мисия на строител на съвременната кипърска култура, търсейки нейното самобитно място в общия процес на прогресивната европейска култура. Неговият авторитет е спомогнал твърде много за точното степенуване на ценностите в литературата и изкуствата, той насочва своите интереси към книгата, кино, театъра и живописа — кипърски и чужди, — за да завоева терен именно на прогресивния поток на световната и националната култура, за да утвърди необратим път на развитие на кипърския духовен живот. И тъй като тези принципи насоки на дей-

ността му съвпадат със субективните му пристрастия към нашата страна, той е един от ренесансните пропагандатори на социалистическата и в частност — на българската култура в Кипър. И в тази насока Панос, когото ние чувствуваме „свой“ поради честите му посещения и личните приятелски връзки в нашата България, прави толкова, колкото и в официалното му качество на заместник-председател на дружеството за кипърско-българска дружба.

Съпругата на Панос Пеонидис, по-точно — неговата истинска другарка в благородното им дело — е достоен представител на острова, където според легендата Афродита се е родила от пяната на морските вълни.

Ели Пеониду не е доведена в редовете на борбата от нужда. Но сърцето на истинския поет не може да стои безразлично към несправедливостта по света, към грозното в обществото. Оттук и нейното гражданско и политическо самоопределение, оттук и творческото й кредо.

Родена през 1940 година, тя се посвещава на музата Ерато още от най-ранна младост. И продължава да й служи вярно до днес, извървяла вече дълъг път на поетическо развитие, откриваща и преоткриваща свой поетичен свят като отражение на една обективна действителност с нейните несъвършенства и един идеал с неговата възвишеност. Нейното перо, нейните стихове се обръщат към деца и възрастни, тя търси широки контакти за завоюване на красотата в човешката личност. В нейните стихосбирки „Часове на Никозия“, „Длан, обърната към слънцето“, „Земята на Кипър“ и др. ние се срещаме с органичното единство на дълбоко интимно и остро социално, с естественото и необходимо преливане на нежната чувствителност с гражданската бойност. Самият стих също носи в себе си симбиозата на исконно националното и модерните тенденции, овладяна в неповторим собствен изказ и почерк. Метафоричното богатство в него не е търсено, самоцелно, то е резултат на спонтанен израз на художествено и социално светоусещане. Затова ние я приемаме като органичен поет, чийто автентичен глас се чува в стиховете. А онези, които я познават лично, виждат зад мерената реч и живия образ на една очарователна жена, топла и сърдечна в семейството и между приятели.

Поезията на Ели Пеониду вече е надхвърлила националната ограниченост на собствения език, за да участва в европейския литературен процес, а нейното име, както и името на Панос, са свързани тясно с неговия прогресивен поток. Трябва да отбележим, че Ели Пеониду е също горещ и искрен приятел на България и на българската литература. На българската природа и на българина тя е посветила не едно стихотворение, а своя талант тя подчинява и на благородната задача като преводач на наша поезия. И в нейните творчески планове на едно от първите места стои изготвянето на Антология на съвременната българска поезия.

И така както общността на идеи и идеали, така и практическата връзка на Ели и Панос с нашата страна ни затруднява да наречем тези двама представители на Кипър за международната среща на европейските писатели в София „гости“. Те по-скоро могат да бъдат еталон за действителна близост на две национални култури, за превръщане в живо дело на решенията от Хелзинки в духовния живот на народите.

Ели ПЕОНИДУ

Поздравявам вестника на младежта не само като поет и писател, но и като член на ЦК на ЕДОН, на демократичната организация на младежта в Кипър. Вярвам, че трябва да се опираме на младежта, за да види човечеството дни на мир и на щастие, защото в младежта е бъдещето на света. В младежта, възпитана правилно, за да даде по-осмислен начин на живот на нашата планета.

Ели Пеониду

На редките срещи и на срещите на в. „Народна Младеж“, не веднъж в които потъвах за поред път диханието на прекрестата Димитровска младеж, тъй като работих там през 1954г., изпращах дружърски, босви поздравки по повод Международната среща на писателите. Може би не маеше да се намери по-подходящо място за такава важна среща. Младоб, димитровско и мѐрѐб, (софия) всичко в едно!

Панос Пеонидис

Теньо ПИНДАРЕВ

